

РЕШЕНИЕ

№ 2767

гр. София, 25.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 19.04.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **11157** по описа за **2012** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН.

С решение от 20.07.2012 г. по НАХД № 19189/2011г., Софийски районен съд, НО, 102 състав е потвърдил наказателно постановление (НП) № 22-2203065/15.07.2011 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” – [населено място], с което на [фирма], е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв., на основание чл. 416, ал. 5 от КТ, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от [фирма] чрез адв. П., с която се моли да бъде отменено решението на СРС като неправилно и незаконосъобразно, тъй като предписанието е изпълнено. Освен това се навеждат доводи за приложимост на чл. 415в от КТ и се иска намаляване на санкцията до 100 лв.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата и моли да се отмени решението на СРС.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли да се остави в сила решението на Софийски районен съд.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Т. (актосъставител) и И., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление и с жалбата.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, доводите на страните и съобрази закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена от процесуално легитимирано лице и при спазване на преклузивния 14-дневен срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. При извършена проверка на 16.06.2011 г., от служители на Дирекция „Испекция по труда” – С., за спазване на трудовото законодателство в [фирма], е установено, че не е изпълнено задължително предписание под № 8, дадено с протокол за извършена проверка от 23.07.10 г., 29.07.2010г. и 30.07.2010г. Съгласно това предписание е предписано на касатора като работодател в Правилника за вътрешния трудов ред да се определят началото и краят на работния ден, редуването на смените, почивките по време на работа, съгласно чл.4а, ал.1 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските. Срокът за изпълнение на даденото предписание е изтекъл на 20.08.2010 г. Неизпълнението е констатирано при проверка на 13,15 и 16.06.2011г. от длъжностни лица в Д”ИТ” – С.. На 16.06.2011 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ., а впоследствие е издадено и обжалваното НП № 22-2203065/15.07.2011 г.

Настоящият състав счита, че при така установената фактическа обстановка СРС е направил верни правни изводи.

Неоснователен е доводът на касатора, че предписанието е изпълнено към момента на повторната проверка. По делото е приложено заверено копие от Правилник за вътрешния трудов ред, в който на ръка е нанесен начален и краен час на работното време, продължителност на почивките и периода, в който са разрешени. Настоящият състав споделя изложените доводи от СРС, че е налице разминаване между това копие и това, представено от касатора в хода на повторната проверка, поради което първото се приема като създадено за нуждите на процеса и затова – изключено от доказателствения материал по делото. Още повече, че въпросното копие е примерен образец -приложение към Приемо-предавателен протокол за предаване на документи от СТМ-ТДКЦ – ООД, а не е екземплярът, който работодателят следва да държи на разположение на контролните органи съгласно чл. 403а, ал.1 от КТ.

Съгласно чл. 415в, ал.1 от КТ за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. В случая цитираната разпоредба е неприложима, тъй като по изложените по-горе съображения съдът счита, че нарушението не е отстранено веднага след установяването му; липсват доказателства, че не са претърпени вредни последици за работниците и служителите, тъй като не е ясно за какво работно време получават възнагражденията си, респ. осигурени ли са им предвидените в КТ почивки.

С оглед изложените съображения, касационният съд счита атакуваното решение за обосновано и постановено при спазване на процесуалните правила и при правилно

приложение на материалния закон, поради което на основание чл. 221, ал. 2 от АПК

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 20.07.2012 г., постановено по н.а.х.д. № 19189/2011 г.
по описа на Софийския районен съд, Наказателна колегия, 102 -ри състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.